

Listy z Rokycan 5-2012

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce,
všechny stroje stojí!*

*Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu
neválčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 16.

Na webu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese:

<http://rokycany.kscm.cz>, dále na <http://kscmplzen.cz>

a <http://www.mevkscmpb.estranky.cz/>

VIII. sjezd KSČM v Liberci 19.-20. května

**VIII. sjezd KSČM
v Liberci
19.-20. května**

Česká budoucnost

Stanislav Grospič
místopředseda ÚV KSČM
(Pro Listy z Rokycan)

Tak, jak se mění veřejné mínění v České republice a stoupá nepopularita současné vládní koalice ODS, TOP 09 a platformy přeběhlíků Karolíny Peake (dříve Věci veřejné), roste nervozita na pravém politickém spektru. Dvacet dva let českého kapitalismu spolu s probíhající finanční a hospodářskou krizí přináší naší společnosti trpké ovoce. Když v pátek 27. dubna vláda Petra Nečase na základě své vlastní žádosti získala důvěru 105 poslanců poslanecké sněmovny, vzpomněl jsem si na novoroční projev Václava Klause.

Když 1. ledna letošního roku přednášel prezident svůj novoroční projev, nevybočil nijak z mezí neoliberalismu. Volal po toleranci a pochopení ekonomických problémů České republiky. Opomněl však například dodat, že základ dnešních problémů pomohl položit on sám kupónovou privatizací a i zcela záměrným rozpuštěním prostředků, určených na důcho-

dy v roce 1993. Projev prezidenta, ve kterém volal po volbě solidarity velké části občanů s úzkou vrstvou vládnoucí elity, měl své hluboké opodstatnění. V. Klaus použil slova, která velice často používají představitelé dnešní české vlády a pravice obecně. Hájl jimi nejen „své“ dítě ODS, ale sledoval také snahu zmírnit sociální napětí ve společnosti a reagovat na vzrůstající celospolečenský nesouhlas s vládními reformami. Rovněž se snažil upevnit autoritu P. Nečase a tím ODS vůči TOP 09. Právě v tomto smyslu V. Klaus reformy Nečasovy vlády obhajoval jako nezbytné. Právě v tom smyslu Petr Nečas předstupoval po vládní krizi 27. dubna před poslaneckou sněmovnu s žádostí o vyslovení důvěry pro svou vládu.

Možná bylo symbolické, že hluboká vládní krize díky rozsáhlé korupční aféře v jedné z vládních stran Věci veřejné propukla v

**Náš básník
Antonín
Sova**

(26.2.1864 v Pacově,
zemřel 16.8.1928 v Pacově)

Dnešním vládcům

Zcizeným městem vládne dávný hřích
a karikatur tolik zbabělých.

Prodané Město... Neteční jdou s těmi,
kdo chřestí zlatem, řídí otěžemi...

Moc láká podlé zjištěné, zbabělé,
a vzduch jest shnilý, duše zbahnělé...

Morálně mrtvý, mrtvý svými činy,
jen zlatem svým tu žijí veličiny...

Kdož k měščům jich jsou věčně přikutí,
ty umrtví a mlčet přinutí...

Nedbáte, mrtví? Ještě panovat?
Svou kořist nepustit a lup svůj nevydat.

Jste mrtví morálně. Však tolik živí do-
sud,
že živím závidíte, křížíte jich osud...

Mrtví by nevěřil, když se tak smál,
že hrob si ve svém zlatě vykopal.

Však uvěříte, že my zburcování
se netknem zlata v podlé vaší dlani...

Morálně mrtví, mrtví činy svými
i s podplacenými a ubohými.

Nuž mrtví, pozor! Přes vás živí jdem
vašeho jha řetěz rozbijem!

Adolf Hejduk

Jen chutě!

Jen bijte, je nás nemnoho,
my přece odoláme,
jen palte chutě do toho,
vždyť ještě srdce máme!

Jen bijte, aspoň bídu svou
i sílu ucítíme,
a svěžestí pak mladistvou
vás v krvi utopíme.

Jiří Hausmann

Vznik kapitalismu

Krad starý Mates jako straka
u bohatce i u žebráka.
Pak nerozmýšleje se dvakrát,
dal do pokladny vše, co nakrad,
a nápís zhotovil si na to:

„Soukromé vlastnictví je svato!“

předvečer největšího polistopadového veřejného protestu občanů. Petr Nečas však poučen a povzbuzen V. Klausem dal české veřejnosti jasně najevo, že o požadavku zastavení svých protilidových reforem, odstoupení své vlády a vypsání předčasných voleb nemíní diskutovat. **Proti 85 % veřejného nesouhlasu s vládnutím jeho vlády postavil vůli nadnárodní i domácí oligarchie, když prohlásil** – cituji: „že vládní rozpočtová politika má důvěru finančních trhů a tam, kde nerozhodují politiky a politikaření, to znamená především u renomovaných mezinárodních institucí, má tato vláda ve své rozpočtové politice kredit, má důvěru a má pozitivní hodnocení.“

Zarputilost, s jakou P. Nečas hájil zachování své vlády u moci tváří tvář demonstrující Praze, je dobré porovnat se názorem prezidenta České republiky počátkem roku. V obou případech je vidět programová kontinuita české pravice. Odbory, občanské iniciativy, opoziční politické strany a především komunistická levice si tento postup pravicových stran musí vyhodnotit a nepodceňovat jej. Právce sází nejen na zastrašení veřejnosti tzv. „řeckých“ scénářů, ale také hraje o čas. Jejím cíle je rozdělit opozici a vytvořit novou „pojistku“ v podobě nové strany. Scénář manažerského projektu Věcí veřejných se objevuje ve variantách např. Babiše, či Okamury. Právce chce znovu veřejnosti předložit iluzi o poctivém kapitalismu a zásadové nezkorumpovatelnosti. Tentokrát nechce podcenit boj o Senát a lidem bude nabízet volbu dosud nezkorumpovaných „nezávislých“ osobností, jejich kampaň mají financovat bohatí podnikatelé. KSČM nemůže proto volby do Senátu podcenit.

Podzimní volby do Senátu Parlamentu České republiky a do krajských zastupitelstev se nejspíš stanou v podstatě lidovým referendem o dnešní Nečasově vládní politice. Bude tomu tak, protože se zatím zbylým poslancům vládní koalice vyslovením důvěry vládě, podařilo zabránit předčasným volbám do Poslanecké sněmovny v červnovém termínu. Tři požadavky odborů, a občanských iniciativ na zastavení protilidových reforem, odstoupení vlády a vypsání předčasných voleb dostanou na podzim nový a ještě zásadnější politický význam. Obstát v těchto volbách je jedním ze základních úkolů pro komunistickou stranu.

Není nepodstatné, že právě ruku v ruce se vzrůstajícím společenským napětím a podzimními volbami se česká pravice snaží nejen opoziční názory přehlížet, obviňovat odbory z osvojování si politických požadavků, ale strašit hrozbou vzestupu sympatií s politikou komunistické strany. Není také nepodstatné, právě v této spojitosti, stále častější podsouvání české veřejnosti otázky o možnosti případné spolupráce sociální demokracie s komunistickou stranou na celostátní úrovni. V této souvislosti je KSČM jako podmínka předkládána potřeba distancovat se o tzv. konzervativního dogmatického křídla a předlistopadové minulosti. To má pro českou vládnoucí elitu zásadní význam.

Byl-li rok 2011 rokem výrazných protilidových vládních sociálních škrťů, pak rok letošní bude rokem vzrůstajícího sociálního napětí. Právce si je vědoma možné nepředvídatelnosti politického vývoje. Vládnoucí elita by ráda v České republice prosadila scénář střídání dvou rozhodujících politických stran, ve kterém by komunistická strana byla nepočetnou politickou silou obhajující pouze některé sociální požadavky, nikoliv dávající lidem alternativu vůči současnému kapitalismu. Z těchto důvodů se snaží rozdělit v očích veřejnosti pohled na KSČM co by na „přijatelné

reformisty“ a „dogmatické stalinisty“. Také proto bývá důsledná kritika současného kapitalismu a neoliberální politiky Nečasovy vlády ze strany komunistů velice často označována většinou veřejných médií jako dogmatická stalinistická rétorika.

Je to vysoce účelová hra vytvářená nejen pravici, ale i některými zástupci sociální demokracie před VIII. sjezdem KSČM. **Má usměrnit diskuzi nejen o hlavních úkolech komunistické strany, ale také o její budoucnosti.** Pro sociální demokracii má vytvořit tzv. přijatelného partnera. Je však na samotné komunistické straně zda si takovou diskuzi nechá od jiných politických stran vnutit. Zda budeme hovořit především o politicky účelových ústupcích jiným stranám, nebo o skutečných problémech a potřebách velké většiny lidí v České republice. V této diskuzi má objektivní posouzení historie své nezastupitelné místo zrovna tak jako diskuze o sociálně spravedlivější společnosti oproti společnosti kapitalistické a o socialismu. Nesmí se však nést v pseudovědecké rovině utopického socialismu míjejícího svými vizemi realitu dnešního kapitalismu.

Nejen sjezd, ale i podzimní senátní a krajské volby však dají veřejnosti odpověď na otázku s kým a jak dokáže KSČM naplňovat svůj program. KSČM bude hodnotit různou míru formy spolupráce s jinými politickými stranami. Je to hodnocení důležité zkušenosti, od níž se musí odvinout další způsoby práce komunistické strany. Tak často sdělovacími prostředky a některými lidmi citované Bohumínské usnesení, svazuje především sociální demokracii a je především záležitostí této strany, nikoliv KSČM. V obcích i krajích je neživotaschopné nechce-li se sociální demokracie postavit do pozice strany, která něco jiného slibuje a něco jiného realizuje v politické praxi. Diskuze o jeho platnosti by proto neměla zatěžovat KSČM, ale především sociální demokracii samu. Pro občany by mělo být rozhodující, že komunistická strana si osvojila tři požadavky odborů a občanských iniciativ – zastavení dnešních vládních asociálních a protilidových reforem, odstoupení Nečasovy vlády a vypsání předčasných voleb jako minimálních programových požadavků.

Jiří Valenta – kandidát KSČM do Senátu

Od přelomového roku 1989 již uplynulo skoro čtvrtstoletí. A tak většina z nás, a nebojím se označení "pamětníků", již může objektivně bilancovat to, co bylo tehdy celé společnosti na zaplněných náměstích a v ulicích měst a obcí novými mocipány slibováno a nakolik byly realizovány.

Velká část obou národů, tehdy ještě v rámci československého socialistického státu, byla naplněna očekáváním, jakým směrem, a kam až, se posune kvalita našeho nového života. Socialismus byl prezentován prozápadními „pokrokaři“ v čele s panem Havlem a dalšími „osvícenými“ antikomunisty a antisocialisty jako systém se zásadními prvky nesvobody a dalšími nedostatky.

Dnes s časovým odstupem ale víme, že jsme se všichni pod rouškou nesmyslných iluzí stali obětí nehorázných slibů a intrikánských lží, které měly za cíl zamaskovat následné zlo-

dějny, podvody a další četná bezpráví, vedoucí prakticky až k totálnímu rozpadu všech fungujících sociálních jistot a tím i sociálního státu.

A nejen to, po těch více než dvou desítkách "svobodných" let plných nekvalitního zbožího konzumu, nesmyslného rozprodeje státního majetku, zbavování se suverenity a možné neutrality ve prospěch útočného vojenského paktu NATO, ale i servilního poklonování bruselskému úředníkovi, stojí naše země "sečteno a podtrženo" před ekonomickým bankrotem. Propad morálky kapitalistických kormidelníků a pravicových lídrů společnosti nastal již dávno.

Současným protagonistům, ideovým vůdcům a horlivým vykonavatelům asociální a protinárodní politiky nemáme opravdu za co děkovat.

Proto jsem se rozhodl jako občan této země a v oprávněném zájmu všech občanů prosazovat návrat morálních hodnot, jakými by byly:

SLUŠNOST, SPRAVEDLNOST, SOLIDARITA, SOCIÁLNÍ STÁT

Z těchto důvodů jsem přijal nabídku kandidovat v senátních volbách r.2012 ve volebním obvodu č.8 (Rokycany – Beroun – Plzeň – sever) za Komunistickou stranu Čech a Moravy, kterou považuji za jedinou stranu v ČR, schopnou za tyto hodnoty reálně bojovat a společnost nezklamat, jak se to stalo doposud všem ostatním politickým stranám, které vládly a dosud vládnout v této zemi.

Dovolte mi, abych se v krátkosti představil: jmenuji se Jiří Valenta, je mi 46 let. Mým rodištěm je sice krajské město Plzeň, kde již šestým rokem působím i jako městský zastupitel, avšak větší část mé rodiny žije nejen na Plzni-severu, ale i na Rokycansku, tj. v místech volebního obvodu, za který budu v letošních říjnových volbách kandidovat, a který bych po svém eventuálním zvolení senátorem měl tu čest hájit a pracovat ve prospěch občanů..

Od roku 1990 až doposud pracuji jako odborný středoškolský pedagog na VOŠ a SPŠE – v domově mládeže. Před tím jsem byl od roku 1988, po maturitě na gymnáziu a náhradní vojenské službě, řadovým zaměstnancem ministerstva vnitra v nižších referentských funkcích.

Jsem absolventem několika vysokých škol (Fakulty sociálních věd UK v Praze, Pedagogické a filosofické fakulty v Plzni a Provozně ekonomické fakulty ZČU v Praze).

Do aktivního politického života KSČM jsem vstoupil v

roce 2004, kdy jsem se stal předsedou jedné ze základních organizací a členem MěV KSČM v Plzni.

V roce 2008 jsem kandidoval do Senátu za volební obvod č.9 (Plzeň-město) a získal skoro 6 tisíc hlasů jsem v tomto obvodu dosáhl nejlepšího volebního výsledku pro KSČM v historii senátních voleb. V parlamentních volbách 2010 jsem se v řadách KSČM umístil v Plzeňském kraji na 3. místě a stal se tak prvním náhradníkem do PS PČR za naši stranu (Plzeňský kraj). Ve stejném volebním roce jsem kandidoval v čele kandidátní listiny KSČM ve volbách do obecních zastupitelstev v Plzni a usiloval tak o post primátora tohoto města, jež je dosud baštou pravice.

Jsem rozvedený, mám dvacetiletého syna Tomáše, studujícího střední školu.

Intenzivně se zajímám o politickou publicistiku, o genealogii (rodopis), ve volném čase sportuji, suduji a snažím se cestovat. Rovněž k dalším mým koníčkům patří fotografování.

Poměrně slušně hovořím německy a rusky, dorozumím se i anglicky.

Stotisícová demonstrace v Praze 21. dubna 2012

oči našeho fotografa L. Dufka

Otázka: Jak zapůsobila demonstrace odborářů na účastníky?

Telegrafická odpověď autora fotografií zní: „Celková atmosféra byla vynikající. Davy demonstrantů nás málem ušlapaly - prostě zážitek na celý zbytek života!“

VIII. sjezd KSČM 19.-20. května 2012 v Liberci

Slovo účastníků sjezdu: Proč jedu na sjezd KSČM

Jako dlouholetý člen komunistické strany si vážím být delegátem jejího nejvyššího orgánu – celostátního sjezdu.

V této neklidné době, kdy sílí antikomunismus až tak, že se vládní koalice snaží najít za každou cenu jakoukoliv záminku pro Nejvyšší správní soud na zákaz Komunistické strany, se chci podělit se svými zkušenostmi především jako předseda OV KSČM v Rokycanech, ale i mnoha dřívějších funkcích v minulosti s ostatními soudruhy.

Vím, že neprožíváme lehkou dobu. Díky politice vládnoucí pravice v naší zemi, která doslova ožebračuje lidi, která rozprodala naše státní bohatství cizincům, která doslova rozkradla vše, co jsme společně v minulých letech vybudovali a díky celosvětové krizi, se našim lidem vede čím dál tím hůř.

Euforie po pádu minulého režimu již dávno přešla. Lidé nemají práci, nemají sociální jistoty, ztratili všechny výhody socialistického režimu. A již si to začínají uvědomovat i mladí. Proto roste nespokojenost, lidé ji vyjadřují ve stávkách, v demonstracích a komunistům rostou volební preference. O to víc se proti nám obrací nenávisť pravice.

Myslím, že jako předseda okresního výboru, ale i jako hospodář rybářů, kde jsem běžně ve styku s lidmi neustraní, dovedu obhajovat politiku komunistické strany. Je potřeba s lidmi mluvit a vysvětlovat jim, jakými prostředky chtějí komunisté udržet a znovu vybudovat sociální stát. Stát, který poskytne svým občanům základní podmínky důstojného života. Stát, kde se nebudeme bát o budoucnost svých dětí a budeme hrdí na to, že jsme jeho příslušníky.

To vše chci prosazovat na sjezdu strany a podílet se s ostatními delegáty jako zástupci jednotlivých regionů na tvorbě strategie dalšího postupu a politiky naší komunistické strany.

Nesmíme se stydět za to, že jsme komunisté, musíme zvednout hlavu a naopak dokazovat, že jsme opravdu jediná levicová strana, která má na prvním místě svého citění člověka a ne moc a peníze.

Jsem hrdý na to, že budu tyto myšlenky spolu s ostatními delegáty rokycanského okresu, moci prosazovat na sjezdu strany a přispět tak k její stabilizaci a stmelení.

RSDr. Karel Šmejkal předseda OV KSČM Rokycany

Oslavy 1. máje v Rokycanech

Více než stovka občanů z Rokycan a okresu se sešla k tradiční oslavě svátku pracujících 1. máje na stadiónu kopané ve městě. Za pěkného počasí předseda OV KSČM Karel Šmejkal uvítal hosty - senátorku RNDr. Martu Bayerovou, kandidáta za KSČM do Senátu Ing. Dr. Jiřího Valentu, JUDr. Zd. Liškovou, která je krajskou zastupitelkou i zastupitelkou Rokycan, Jiřího Zajíčka, zastupitele města a další. Hlavní projev o současné situaci v zemi přednesla senátorka M. Bayerová, se svým programem, s kterým jde do voleb do

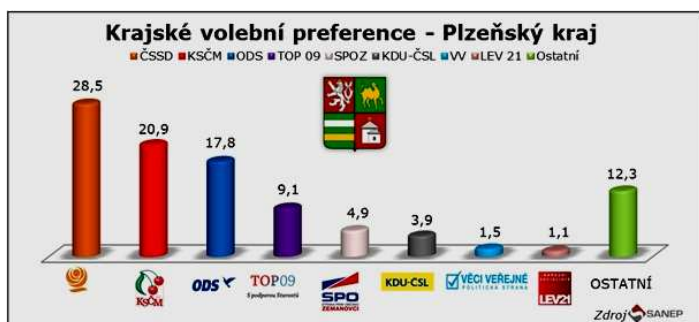
Senátu se představil Jiří Valenta. Přítomní občané vyjádřili přání, aby v podzimních senátních volbách měli v Senátu svého kandidáta.

Zatímco masově sdělovací prostředky od rána připomínali první máj jako svátek zamilovaných a celý den i večer nám sdělovali, kolik desítek párů se sešlo na „lábání“ v Praze na Petříně ve snaze překonat svůj loňský rekord, předčítali z Máchova Máje, o revolučním prvním máji, jehož počátky sahají do r. 1886, nebyla téměř žádná zmínka, v Česku i na celém světě se scházeli na veřejných shromážděních desítky miliónů pracujících.

Letošní 1. máj v Česku měl zvláštní nádech. K pracujícím a k jejich svátku se na oko hlásí dokonce i nepracující třídy a nepracující strany, pro něž je 1. máj připomínán. A tak jsme se během dne dozvídali, že První máj slavili nejen komunisté a sociální demokraté, ale i ODS a další pravicové a krajně pravicové strany včetně tzv. Dělnické strany sociální spravedlnosti. Prostě zdá se, že nám všem skutečně pracujícím a vykořisťovaným paradoxně ukradli dělnický svátek 1. máj vlastně samotní kapitalisté – továrníci, podnikatelé, finančníci, bankéři, tuneláři, lichváři, loupežníci, exekutoři, kteří se také veřejně shromažďovali a kladli své požadavky. Jaké? (Cis)

Aktuální průzkum společnosti SANEP: Volební preference do krajských zastupitelstev (publikováno 26.4.2012)

Aktuální průzkum společnosti SANEP mapující voličské nálady před podzimními volbami do krajských zastupitelstev,

kteří jsou tradiční protiváhou politického složení Poslanecké sněmovny, naznačuje, že by všech třináct vyšších územně samosprávných celků mohlo i po podzimních volbách zůstat v rukou sociální demokracie. Jak ukazuje aktuální dubnové šetření společnosti SANEP, v pěti krajích by sestavila pohodlnou většinu ČSSD s KSČM, což poukazuje na silný vliv levice na krajských zastupitelstvech. Komunisté by totiž aktuálně obsadili více zastupitelských křesel než občanští demokraté, kteří by společně s TOP 09 uspěli v jedenácti ze třinácti krajů. Stávající vládní strany tak v hypotetických dubnových krajských volbách s největší pravděpodobností doplácejí na nepopulární vládní reformní politiku a zejména pak na korupční kauzy a skandály, které vládu premiéra Petra Nečase provázejí od počátku jejího povolebního vzniku. Z parlamentních stran je na tom však nejhůře strana Věcí veřejných, která by neuspěla v žádném kraji. Oproti tomu lidovci by uspěli v sedmi krajích, přičemž nejsilnější zastoupení by křesťanští demokraté získali v Jihomoravském kraji.

Poslankyně TOP 09 doporučuje důchodcům utáhnout opasky, neboť jsou zvyklí z doby okupace...

S překvapujícím doporučením přišla v pátek 4.5.2012 ve Sněmovně poslankyně za TOP 09 Gabriela Pecková, aby se důchodci nebouřili proti reformám, zdražování a snižování valorizace důchodů, neboť mnozí z nich přežili nacistickou okupaci i (socialistický) režim, kdy se jim nepodařilo zbohatnout, takže musí se pokorně uskrovnit i v nynějším kapitalistickém režimu, neboť státní pokladna je holt prázdná. Dává také najevo, že důchodci kvůli krizi se smířili s tím, že ani dnes nebudou moci zbohatnout. Doslova členka výboru pro sociální politiku Gabriela Pecková, když vystoupila jako zpravodajka vládního návrhu zákona, v němž jde o snížení valorizace důchodů v následujících třech letech, prohlásila před celou Sněmovnou i před celým národem toto: „Úsporná opatření pocítí v tomto případě ve svých peněženkách senioři, ale oni se tomu přizpůsobí. Mnozí se narodili za války a svůj život prožili v režimu, který jim žádné extra zbohatnutí nedovolil. Tato vláda, bohužel, v tuto chvíli za daných podmínek neumí dostatečně naplnit penženky seniorů. Ale co bychom měli umět všichni – naplnit jejich duši,“ perlila dál ve svém vystoupení před poslanci Gabriela Pecková.“

Místo plných peněženek důchodcům doporučovala tedy vláda, její straně a pravicovým stranám “naplnit jejich duši“, neboť mnozí z nich tápou marně hledající smysl života, tj. převychovat je, aby byli pokorní, zapomněli na jistoty socialismu a drželi hubu a krok. Prostě bylo hůř a bude ještě hůř, s tím se musí důchodci a důchodkyně smířit.

Takže důchodci buďme pokorní a spokojeni s tím, co máme, holt se dnes situace blíží době okupační, kdy se mnohým z nás přece jen podařilo přežít. Pakliže se dnes někomu nepodařilo „zbohatnout“, necht' ho těší skutečnost, že se to nikdy nepodaří ani dalším dvěma a půl miliónů důchodců a důchodkyň.

To se to hezky mluví paní doktorce, která za posezení ve Sněmovně pobírá 80 až 100 tisíc korun měsíčně a dalších 50-60 tisíc ze své lékařské praxe. A ani nemusí nic platit za stravu, ubytování, dopravu a mnohá jiných nepostradatelných úkonů.

Další titulky a ohlasy na webových stránkách nás však přesvědčují o tom, že důchodci mají hodně daleko k tomu, že jednou za nynějšího kapitalismu zbohatnout. Jeden titulek např. hlásá: „Třetinu českých důchodců čeká exekuce. A čísla stále rostou...“. Z asi 900 ohlasů na řeč paní Peckové jsem nemohl vybrat ani jeden, neboť jsou tak ostře zaměřené proti ní, že se do běžné mluvené češtiny a v tisku nedají citovat.

Bařtipání: My důchodci – i ostatní nezaměstnaní, bezdomovci a jiní, budeme pokorní a skromní „odcaď pocad“, jak se lidově říká.

Nedá mi, abych ještě nepoložil otázku: Když se paní Pecková odvážíla tvrdit, že režim za socialismu jim „žádné extra zbohatnutí nedovolil“, kolika důchodcům nynější režim kapitalistický poskytl možnost, aby „extra zbohatli?“ Nebo si myslí, že většina současných důchodců opravdu „extra zbohatla?“

Proto navrhuji Sněmovně přijmout v zrychleném čtení zákon o zvýšení dávky dobrých slov pro důchodce, aby se konečně podle p. Peckové „naplnila duše seniorů“ útěchou, že i nadále se bude jejich plahočení po světě podle hesla “A bude hůř“ zhoršovat.

A ještě na úplný závěr: Paní Pecková se po širokém negativním ohlasu jejího prohlášení pokoušela z toho vyzout všelijakými rádobou omluvami a výmluvami, že to nemyslela doslova tak apod. Musí si však uvědomit, že jsou věci omluvitelné a věci neomluvitelné. A její urážky se nedají vzít zpět nedají se pardonovat.

Věřících ubývá nejen v Česku

V roce 2001 se k církvím a náboženským společnostem hlásilo 3,2 miliónu lidí, o jejich duše se staralo 3480 farářů, kněží, kazatelů a biskupů. Podle sčítání lidu z roku 2011 se k církvím a náboženským společnostem přihlásilo jen 1,46 miliónu věřících, tedy už méně než polovina.

Nejvíce věřících ubývá velkým církvím. Před jedenácti lety se k římským katolíkům hlásilo 2,7 miliónu lidí, o dekádu později už jen 1,1 miliónu věřících. Počet kněží za stejnou dobu vzrostl z 2462 na 3191.

Česko, které patří k nejméně zbožným zemím na světě, od roku 1989 nijak nereguluje počty duchovních. Platy farářů a kněží sice určuje vládní nařízení a jsou pod průměrným platem, ale stát sedmnácti registrovaným církvím a náboženským společnostem nijak nemluví do toho, kolik duchovních si na výplatní listiny napíše.

Počty duchovních tak rostou bez ohledu na realitu a úbytek věřících. V r. 2001 Stát církvím na pokrytí jejich mezd poslal 731 miliónů korun.

V r. 2011 stát musel na platy 4869 duchovních poslat již 1,4 miliardy korun.

Na obzoru je „navrácení komunisty nakradeného církevního majetku“ církvím, tedy především katolíkům. Podle současných pravidel vlády, se majetek církve vrací „podle oka“, bez jakéhokoli soupisu a bez výzkumu předchozích majetkových inventářů, což znamená, že katolická církev dostane i ten nemovitý majetek, který ji odebral samotný císař František II. (jeho nynějšími odpůrci řečený také císař bolševík) koncem 18. století. A kam se podělo sedmé přikázání z katolického „Desatera“ - „Nepokradeš?“

A jak to vypadá ve světě?

Podle světových agentur, provádějících průzkum, snižuje se počet věřících v Boha na celém světě.

Největšími zastánci víry jsou Filipínci

Podle průzkumu provedeného univerzitou v Chicagu za léta 1991, 1998 a 2008 ve 30 zemích se k nejvíce zbožným zemím v světě se řadí země tzv. třetího světa. K nim však se řadí i USA, Izrael a Kypr. Nejvíce lidí v Boha je ve Filipínách – 94%, následují Chile s 88 (88%), USA, kde se k Bohu hlásí 81%.

K nejvíce ateistickým zemím patří skandinávské země a země bývalého socialistického bloku mimo Polsko. Nejvíce ateistů mezi nimi je na území bývalé NDR (59%), kteří prohlásili, že nikdy nevěřili v Boha. Víra v Boha neustále klesá, mimo Ruska, Slovinska a Izraele, všude ve světě.

Země, v nichž lidé věří nejvíce v Boha, jsou z valné části katolické. V USA 54% mladých je přesvědčeno, že Bůh existuje, zatímco 66% věřících se rekrutuje ze starších Američanů. Ve Francii je jen 8% mladých, kteří věří, že Bůh existuje, u starších to je 26%, zatímco v Rakousku je 8% mladých a 32% starších věřících v Boha. Česko v tomto mezinárodním měření vykazuje 20% věřících

http://www.kathimerini.gr/4dcgi/w_articles_kathremote_1_18/04/2012_438115, středa 18.dubna 2012

V Rusku ještě žije 3,4 miliónu veteránů...

Podle ruských zdrojů žilo v Ruské federaci k 1. lednu 2012 celkem 3, 400 tisíc veteránů Velké vlastenecké války. V r. 2011 jich zemřelo 136.000.

Ve den oslav 67. výročí vítězství nad fašismem budou 9. května jezdit v Novorosijsku dva linkové „Autobusy Vítězství“ s portrétem vrchního velitele ozbrojených sil SSSR Josifa Stalina. První „stalinobus“ již vyjel na trať předchozí pátek...

(Zdroj: <http://www.iraq-war.ru/article/270742>)

Má národ právo chybovat?

Položení této otázky je téměř absurdní, ba kacířské. Má národ jako celek nebo je ho většina právo chybovat?

Vykládám to jako paradoxy:

Paradox první: V Iráku a Afghánistánu máme prý své (už konečně koloniální?) zájmy...

Už delší dobu (vlastně od listopadu 1989) pokládá část obyvatel této země (menšina) jako svou druhou vlast Irák, Afghánistán a řadu jiných i velmi vzdálených zemí světa. Proto s lehkým srdcem a těžkou vojenskou výzbrojí tam posílá své české vojáky, aby tam chránil i „české zájmy“. Představte si: „Kníže“ Schwarzenberg několikrát prohlásil, že Česko má v Iráku a v Afghánistánu „své zájmy“. Jaké? Koloniální, hospodářské, bratrské? Máme tam své tradiční přátele, své příbuzné, chráníme tam svá pokolení, svou rodnou hroudu, jazyk, kulturu? Nikoliv. Stateční čeští synové jdou tam bojovat za „demokracii, svobodu a humanismus“ těchto národů, které jsou ohrožovány svými vlastními obyvateli. Proto chce věrně plnit své kapitalistické internacionální (globalistické) svazky a zavést konečně i v těchto zemích tu tak touženou očekávanou demokracii a svobodu. To tvrdí česká vláda, ministři zahraničí i obrany. Něco takového si nikdy netroufl prohlásit ani největší dobyvatel světa Alexandr Veliký, který přes Irák i Afghánistán a další země táhl do Indie a až k hranicím Číny. Rozhodně nikdy netvrdil, že tam v těch dalekých a širých zemích chce zavést athénský model demokracie...

Paradox druhý: Jak vypadá demokracie v Česku?
Vládcové jsou pevně přesvědčení, že jejich moc nikdo nemůže ohrozit. Všichni obyvatele mohou veřejně či soukromě kritizovat, protestovat, demonstrovat, poukazovat na to, že je jejich vláda parlament je podvádí, sužuje, okrádá, ožebračuje, mohou si mlátit hlavou zeď.... Ty mocné davy lidu mají na to právo. Ale s vládou i parlamentem nikdo nehne jako že nikdo nepohne ani s Milešovkou. Premiér Nečas do českého nečasu vytrubuje, že v Česku je demokracie a všichni mají právo vyjádřit veřejně svůj názor. Ministr Kalousek veřejně vyhláší, že odboráři všeho druhu i důchodci a všichni ostatní mají právo demonstrovat a protestovat proti „progresivním reformám“, ale to je vše. On neustoupí. Všechno je marné a marné. A čeká se na to, že se Češi snad probudí z hlubokého spánku a vzpomenu si na své pokrokové tradice, kdy to hluché panstvo nahoře vyhazovali z oken vládních paláců. Říkalo se tomu defenestrace. Nevím ovšem, že na defenestrace zapomněl víc lidí český nebo jeho nynější loupežníci. Uvidíme, co přinese blízká či vzdálenější budoucnost.

Třetí paradox: I český národ nebo jeho většina chyboje

Je to historicky prokazatelné. V listopadu 1989 statisícové davy na Letenské pláni v Praze cinkaly klíči jako výraz toho, že nechť již socialismus a komunisty. Před dvěma roky ve volbách nechali se občané hanebně oklamat českou pravici – ODS, TOP 09 ba i takovými loupežníky jako jsou veverky čili Věci veřejné a všem dali svůj hlas. Vládně, naši spasitelé, řekli.

I nastoupili tito podvodníci a odvolávají co slíbily a slibují, co před volbami nikdy neslibovali.

Český lid v tom taky chyboval. Dnes se veřejně bouří, protestuje, poukazuje, loupežníky soudí a pak je stejně jeho soudní orgány neodsoudí a propouštějí je postranními dveřmi na svobodu.

Dnes se lid bouří, kaje se, že už nikdy se nenechá takto podvést sliby ODS, Kalousků, Schwarzenbergů, Johnů, Kočích, Bartů, Škárků a četných dalších výrobců slibů. Ale už je taky pozdě. Špajzka je vyjedená a prázdná, loupežníci si bohatství odnesli do svých „jeskyní“ a na našem stole zůstaly jen slupky od brambor.

Čtvrtý paradox může nastat v blízké budoucnosti

Přijdou nové volby-presidentské, krajské, okresní, obecní, parlamentní, senátní či evropské. Lidé se zase nechají opít

rohlíkem a volebním gulášem a budou volit znova loupežníky? Pakliže ano, mají pětku z občanské důvěry.

Ostatně: Po vykradení národní špajzky, která je již opravdu dokonale prázdná, kdo by chtěl tomuto lidu vládnout? Jen blázen či sebevrah by si troufl sednout na Strakovku a hledat jeskyně, kam předchozí loupežníci ukryli své uloupené poklady. Neboť již není z čeho brát a z čeho rozdávat. Kde nic není, ani poctivec nebere. I kdyby tu mělo vládnout dvanáct apoštolů v čele s Kristem, musela by jejich vláda totálně zkrachovat a nezachránila by ji ani řada zázraků.

Úplně poslední paradox: Po stotisícové demonstraci nejen odborářů proti vládě, která proběhla koncem dubna v Praze, se objevily v tisku komentáře jedněch, kteří ji ostouželi, druhých, kteří se kladně přijímají, že se konečně český lid probudil, a třetích, kteří věří, že v blízké budoucnosti masy pracujících ještě úderněji zkříží své meče s vládnoucí loupežnickou kastou.

Mají odboráři právo požadovat svržení vlády?

Jenže. Většina komentátorů (tzv. sociologů), naposledy pak např. prof. Bělohradský či Jiří Pehe - varovně zvedají prst. V požadavcích demonstrujících odborářů prý spatřují řadu „nedemokratických“ vystoupení a požadavků. Varovali - a to písemně v tisku taky dávali a dávají najevo, že odboráři nemají právo v demokratické zemi požadovat svržení vlády a nové volby čili zúčastňovat se politického života v zemi, neboť prý tato vláda i parlament byly zvoleny a fungují na základě výsledků demokratických voleb, a to se má respektovat, Žijeme prý v demokratické a svobodné zemi, kde proběhly a probíhají demokratické volby. Ale zapomínají tito sociologové a obránci „demokracie“ na to, že volby sice proběhly zdánlivě demokraticky (byť podle hesla, kdo má peníze a moc, bere vše), ale podvodně proto, že po volbách vládnoucí strany nedodržely ani nejelementárnější sliby ze svých předvolebních programů. Jakmile se totiž dostaly k vesla a utvořily zdánlivě většinovou koalici, hned změnily své předchozí sliby v cáry papíru a začaly, jak je v této zemi již dvacet let zvykem, si hrát na svém písčku, krást a nekalými způsoby hromadit zisky pro sebe a pro své rodinné a „bratrské“ okolí.

Je demokratické, aby tyto vládnoucí strany pošlapaly své předvolební sliby a realizovaly úplně jiné „nesliby“? A mají proto odboráři, ale i drtivá většina postižených občanů právo požadovat pád vlády a vypsání nových voleb nota bene právě v době, kdy veřejné průzkumy ukazují, že by nynější opozice získala pohodlnou většinu? Vždyť ten nynější vládnoucí spolek se drží ve vládě a v mocenských strukturách státu zuby nehty jen proto, že má možnost ještě další dva roky loupit ze státní pokladny a olupovat z poloprázdných peněženek občanů další peníze. Za to nám ministři i pravíkoví političtí reprezentanti slibují „zkvalitnění zdravotní péče, zkvalitnění školství, zkvalitnění sociálních služeb, zkvalitnění bezpečnosti občanů“ a „zkvalitnění“ četných dalších oblastí života. Ve skutečnosti však jde o vrcholný a bezostyšný cynismus a pokrytectví, který nestydatě předvádí před našima očima. Od r. 1990 by mělo být už podle slibů všech předchozích vlád všechno tak zkvalitněné, že bychom už měly žít v samotné ráji, není-liž pravda.

Názory a propaganda části „levicových“ komentátorů, že se odboráři nemají plést do politiky a měli by se starat jen o své odborářské záležitosti, jsou vysoce škodlivé a silně omezují elementární práva občanů, (která dnes existují z valné části jen na papíře). Je proto třeba jednoznačně odmítnout i

tlaky o tom, že odboráři i neodboráři nemají právo požadovat na veřejných demonstracích pád vlády i systému, neboť jim to prý nepřísluší, i když tato vláda vede zemi od deseti k pěti a lid je pro ni představuje jen jakousi dojnou krávu.

Domnívám se proto, že i většina národa má sice někdy „právo“ chybovat, ale nikoliv chybovat permanentně. (Cis)

Být komunisty, nebo komunardy?

(Otevřený dopis delegátkám a delegátům VIII. sjezdu KSČM)

Vážené soudružky, vážení soudruzi,

Komunistická strana Čech a Moravy je vedle lucemburské Levice jedinou politickou stranou (a tím pádem i jedinou komunistickou stranou) světa, která přijala za svůj symbol třešně na památku komunardů – hrdinných bojovníků za první diktaturu proletariátu, za světovou republiku pracujících, a tím i za realizaci sociální spravedlnosti. Tím se KSČM zcela veřejně a nedvojsmyslně přihlásila nejen k památce padlých a k jejich vysokému morálnímu profilu, který nás nesmírně zavazuje, abychom jej nejen ctili, ale v jeho duchu dál pokračovali v našich úvahách, snahách a programu a nezpřonevěřili se mu, ale také k dosud nenaplněnému odkazu Pařížské komuny.

Je zvláště důležité si to připomenout ve dny, kdy se schází VIII. sjezd KSČM. Neboť se uskutečňuje přesně sto čtyřicet jedna let od okamžiků, kdy v Paříži dramaticky vrcholil zápas o existenci Komuny. Právě ve dnech 19. a 20. května 1871 dokončila vojska francouzské reakce čítající 130 000 mužů pevné sevření ze všech stran obklíčené Paříže a více než 25 000 komunardů jen těžko mohlo tušit, že následující krvavý týden nenajdou smrt na barikádách jako jejich druhové, ale že budou po porážce Pařížské komuny a rozsáhlých razích po Paříži postupně bestiálně týráni a popravováni přímo na ulicích, v parcích a kasárenských dvorech.

Barikáda komunardů

Bez ohledu na tuto porážku však Karel Marx v Pařížské komuně objevil zcela novou formu společenského a mocenského zřízení pracujících – formu, která ke škodě věci nebyla realizována ani státy tzv. reálného socialismu. Tedy formu, kvůli jejíž nerealizaci tzv. reálný socialismus zanikl a jejíž realizace nás tudíž teprve čeká. To je úkol i pro KSČM v českých podmínkách, pokud bychom nechtěli připustit, že odklon strany od hvězdy se srpem a kladivem ke třešním z poémy Jeana Baptisty Clémenta měl být jen jakýmsi dočasným taktickým zastíracím či propagandistickým manévrem.

Na zasedání generální rady Mezinárodního dělnického sdružení konaném dne 23. května 1871 Karel Marx prohlásil: „Zásady Komuny jsou věčné a nelze je zničit; budou se prosazovat znovu a znovu, tak dlouho, dokud se dělnická třída

neosvobodí.“ Tak pro nás, komunisty, stále platí několik vysoce aktuálních odkazů a poučení z Pařížské komuny:

Poučení PRVNÍ:

Jak Marx napsal a Lenin znovu potvrdil, „komuna neměla být PARLAMENTNÍM, nýbrž pracovním sborem, VÝKONNÝM i ZÁKONODÁRNÝM ZÁROVEN“. Pařížská komuna takovým orgánem byla: byla zvolena ve všeobecných volbách, vydávala dekrety (zákony) a sama (prostřednictvím svých členů jakožto členů deseti výkonných, kontrolních a návrhových komisí zároveň i svých členů jakožto pověřenců na ministerstvech a v důležitých institucích) svá rozhodnutí realizovala, kontrolovala a do pléna znovu přenášela (čili navrhovala a projednávala) nová opatření. Tedy nikoliv jen převažujícím počtem pracujících, nikoliv jejich stranickou příslušností, ale PŘEDEVŠÍM touto nově objevenou formou vlády byla podle Marxe SKUTEČNOU DIKTATUROU

PROLETARIÁTU.

Za tzv. reálného socialismu ovšem takováto forma správy věcí veřejných byla přiznána jen orgánům na nižších úrovních státní územní správy a samosprávy (tzv. lidosprávy), nikoliv orgánu (resp. funkcemi propojenému organizačnímu systému) nejvyššímu. Tam „nahore“ zůstala, k velké radosti kapitalistů, od sebe oddělena moc zákonodárná od výkonné, čímž jen „socialismus“ potvrdil nepřekročitelnou mantru, kterou omílají stoupenci neoliberalismu do omrzení: vrcholem demokracie je podle nich jen parlamentní demokracie – a nezbytnou podmínkou parlamentní demokracie je důsledné oddělení moci zákonodárné od moci výkonné. Pokud tomu věří kapitalisté, je možné je pochopit – vždyť tak jen hájí údajnou nepřekročitelnost a věčnost svého politického systému. Pokud tomu ale věří i komunisté a jsou-li dokonce hluboce oddáni takovému systému, nezbyvá než hořce zaplakat. Vždyť i Lenin poukázal na nutnost zrušení parlamentarismu. Podle jeho slov „východisko z parlamentarismu není ovšem ve zrušení zastupitelských institucí a volitelnosti, ale v přeměně zastupitelských institucí z parlamentních žvaníren v pracovní instituce“.

Zatímco tzv. reálný socialismus si z toho vzal pouze to poučení, že parlament má být důsledně nazýván národním shromážděním a má být pracovním orgánem jen potud, pokud je složený převážně z komunistů poslušně plnící závěry sjezdů KSČ (z čehož polistopadový režim ovšem udělal opět žvanivou sněmovnu), moderní komunista, který má často plná ústa návratu k Marxovi, taktéž (v nerozborné jednotě s pravičkem a v rozporu s Marxem) považuje parlament opět (v souladu s platnou ústavou) za posvátný a oddělenost moci zákonodárné od výkonné za věčnost. Nelze se potom divit, že takovýto „komunista“ nejenže nemůže udivenému občanovi vysvětlit, proč za takových státoprávních poměrů nelze odvolat škodlivou vládu, ale dokonce rád podlehne iluzi, že pro blaho pracujících stačí, když KSČM získá v příštích parlamentních volbách lepší výsledek. Jistěže prapůvodcem těchto nesystémových těšínských jablíček byl už sám Lenin, kterému se z boje proti parlamentarismu jaksi vytratila Marxova nutnost spojení výkonné i zákonodárné moci v jeden vrcholný organismus (neboť tzv. vedoucí úloze komunistické strany by to mohlo uškodit a tak by nebylo možné socialismus udržovat stranickou mocí), čímž se zcela zákonitě (a v rozporu s věčným odkazem Pařížské komuny) ze skutečné diktatury proletariátu (po odeznění proletářské revolučnosti a příklonu ke komunistické straně) stala pouze diktatura jedné strany...

Poučení DRUHÉ:

Přestože Marx označil Pařížskou komunu za právě objevenou diktaturu proletariátu a přestože ji i přesto podrobil nesmlouvavé kritice za řadu praktických chyb, nikdy nezpochybnil způsob, jakým vznikla – tedy na základě buržoazního zákona z 15. března 1849 o obecních volbách. Volby do Komuny tak proběhly za obdobných formalit jako volby, které v Paříži (před ustavením Komuny a po její porážce) uskutečnili úhlavní nepřátelé Komuny – Thiersovi monarchisté, statkáři, průmysloví a finanční podnikatelé a maloměšťáci. Voleb do Komuny se tedy mohli zúčastnit i oni, pokud by ovšem jejich valná část buď z dělnické a řemeslnické Paříže (spolu s dalšími kavárenskými povaleči, některými státními zaměstnanci, rentiéry, zloději a prostitutkami) neuprchla nebo se voleb (pro odpor k „lůze“) nezúčastnila.

Jistěže naprosto revolučním byl způsob volby, který zvýraznil vliv lidové Paříže a tím omezil dřívější dominaci měšťáckých a buržoazních kandidátů: tím, že volby byly upraveny tak, aby svého zástupce do Komuny mohl volit stejný počet voličů. I tak se tzv. straně pořádku (Thiersovým přívržencům, nejvíce ve čtyřech spíše aristokratických obvodech) podařilo několik míst v Komuně získat. Vzápětí se však sami vzdali mandátu, když zjistili, že by v rozporu se svým egoismem a v souladu s přáním většiny museli v tomto orgánu i mimo něj pracovat ve prospěch pracujících.

Pařížská komuna se jako diktatura proletariátu odlišila od diktatury proletariátu sovětského typu – do sovětů totiž kapitalisté jako lidé neživící se prací v zaměstnaneckém poměru neměli přístup, což uzákonila i Ústava RSFSR: tito lidé byli z voleb vyloučeni. Zatímco pařížská společnost nepřestala být společností občanskou (a proletariát v ní mohl zvítězit na základě své PROSTÉ VĚTŠINY A S DŮRAZEM NA OBČANSKÉ CTNOSTI, tedy s myšlením na úrovni doby), v

Poprava pařížských komunardů

Pařížská komuna – první proletářská revoluce a první vláda dělnické třídy (18.3.1871–28.5.1871). Povstání v Paříži od března do května trvalo 72 dní. Komuna byla spojenými silami pruských vojsk a 120tisícové Thiersovy francouzské armády po týdenních bojích poražena 28. května 1871. Reakce poté spustila krvavý teror. Jen ve dnech bojů a krátce po nich bylo umučeno a postřeleno na 40.000 komunardů. Poslední část komunardů (na 6000) byla popravena u zdi hřbitova Père Lachaise. Další tisíce lidí byly odsouzeny na galeje – nucené práce ve francouzských koloniích.

původně zaostalém Rusku zůstal proletariát v menšině a musel si svou moc vynutit a udržet prostřednictvím komunistické strany. To ovšem není situace většiny znepokojených pracujících v České republice v roce 2012, když takovou nebyla ani v únoru 1948. Ale i kdyby byla, neopravňovalo by to k ignoraci poučení č. 1.

Poučení TŘETÍ:

Novinkou voleb do Pařížské komuny, kterou Marx vysoce vyzdvihl a ocenil, byla možná ODVOLATELNOST členů Komuny – nikoliv ovšem shora, ale ZDOLA, samotnými voliči v těch volebních okrscích, ze kterých byli zástupci lidu do Komuny zvoleni – a nikoliv jen jako členů zákonodárského sboru, ale i z jimi zastávaných konkrétních výkonných funkcí! Tajemství, proč to za Pařížské komuny bylo možné, zatímco za tzv. reálného socialismu se z odvolatelnosti stala prázdň (pouze proklamativní) formulace, spočívá v tom, KDO MOHL NAVRHOVAT A PROSAZOVAT odvolání z funkce (a případně hrozit občanskou neposlušností, kdyby tomu nebylo vyhověno). Na prvním místě to byly kluby občanů (dle členů převážně proletářského charakteru), jichž vzniklo po volbách do Komuny kolem dvaceti a jejichž počet v závěru existence Komuny dosáhl čtyřiceti. Vstup do nich byl otevřený a dobrovolný, resp. do nich vstupovali lidé stejných či obdobných názorů v jednotlivých volebních obvodech. Kluby volaly členy Komuny k odpovědnosti, členové Komuny v nich museli obhajovat své názory a rozhodnutí a přijímat klubové požadavky a návrhy k projednání v plénu Komuny.

Tajemství odvolatelnosti spočívalo v tom, že kluby nebyly hierarchizované, takže NEEXISTOVAL SHORA NIKDO, kdo by byl schopen odvolatelnosti (čili případnému opakování voleb v daném volebním obvodu) zabránit. Toto částečně platilo i pro hierarchizované organizace (Národní gardu, výbor 20 okresů se základními výbory bdělosti, odbory, Federální komoru dělnických spolků, sekci I. internacionály, syndikáty družstev), neboť v nich neplatilo, že by vyšší orgány svým usnesením nebo členové vyšších orgánů na základě svých pravomocí nebo mocenského vlivu mohli takové odvolání znemožnit.

Komunistická strana Kuby tedy vyvodila z rozpadu světové socialistické soustavy správné poučení, když se v roce 1993 sama zbavila možnosti shora navrhopvat vlastní kandidáty do zastupitelských sborů včetně nejvyššího a právo navrhopvat je a odvolávat přešlo na místní volební orgány složené z převahy nestraníků.

Poučení ČTVRTÉ

vyplývá z poučení předcházejícího: žádná politická strana (hierarchizovaná od základních organizací až po ústředí) není schopná lidu nabídnout nic jiného než své kandidáty, svou ideologii, svůj program a tím i jiné řešení než to, které jí razí cestu k uchopení její vlastní moci a k prosazení jejích stranických záměrů. Do jaké míry je to v zájmu většiny občanů, je vždy otevřená otázka. Stranickost se pak ve výkonné moci státu projevuje tím, že strana vládne (lhostejno, zda sama nebo v koalici) vždy ve prospěch určité skupiny občanů, zatímco vůli jiných ignoruje (neodvolatelností svého stranického vedení i poslanců ze zákonodárské i výkonné moci, minimálně v mezích mezi volbami, zpravidla pak spíše v dlouhých úsecích života občanů). Za tzv. reálného socialismu je to částečně služba tzv. reálnému socialismu, částečně příslušníkům administrativního aparátu jednak proti občanům, kterým se takový způsob vládnutí nelíbí, jednak proti egoistům, kteří si z důvo-

du touhy a naděje po vlastním obohacení přejí návrat ke kapitalismu. Za kapitalismu je to služba jednotlivým kapitálovým lobby a záruka zachování a zneužívání kapitálu proti všem pracujícím – tedy všem, kteří byli zbaveni možnosti nakládat s výrobními prostředky i výsledky své práce podle svého uvážení. Diktatura jedné strany je tak pouze nahrazena diktaturou více politických stran, v konečném důsledku servilní služby kapitálu vždy stojících proti občanovi a proti smyslu skutečné diktatury pracujících.

Závislost parlamentních politických stran – kromě KSČM – na kapitálu a jeho finanční podpoře je fatální, nutí zmíněné strany plnit především požadavky mocných a odklánět se tak od předvolebních slibů daných voličům všude tam, kde se tyto sliby dostávají do rozporu se zájmy pracujících, tudíž i lhát, podvádět, získávat finance korupcí a korupci lobbistů krýt. Jde tak o krizi stranického systému, která se přenáší i na voliče: znechucený volič odmítá jít k volbám a volit politické strany jako takové. Z toho (tedy z kapitalismu a s ním spojené údajné netransformovatelnosti demokracie parlamentní v samosprávnou) pak plyne i krize parlamentarismu a politických stran, jejich neoblíbenost, nechť občanů být členy stran, angažovat se (lhostejno, zda pro jejich politiku či pro veřejnost).

Řešením patové situace je dosáhnout skutečné diktatury (čili samosprávy) pracujících, tedy prolomit tyto bariéry odvozené od vlivu kapitálu stejným způsobem jako za Pařížské komuny. Tedy POSKYTNUTÍM PRÁVA ÚČASTNIT SE VOLEB nejenom politickým stranám a hnutím, ale všem občanským hnutím, sdružením a iniciativám, které o to projeví zájem a které budou mít sílu kontrolovat si občany – své zástupce v zastupitelských orgánech (zákonodárných i výkonných zároveň), a to až po iniciaci jejich odvolání!

Občan má získat nejen právo volit a být volen, ale také právo navrhopvat své kandidáty bez jeho volbu omezujícího a ničím neopodstatněného privilegia politických stran a hnutí. Neexistence politických stran za Pařížské komuny (resp. pevná návaznost politických kandidátů na občany v občanských hnutích a iniciativách) nebyla její slabostí, ale předností.

Je sice správné, že KSČM hledá úzké a pevné spojení se sympatizujícími a s nespokojenými občanskými iniciativami (např. ve Spojenectví práce a solidarity), ale aby takovéto bojové spojení mohlo úspěšně přetrvat i po BOJI PROTI NĚČEMU, musí být pro většinu vždy nespokojených občanů a současně i pro jejich iniciativy PROBOJOVÁNO a následně novou ÚSTAVOU ZARUČENO PRÁVĚ TOTO PRÁVO NA SESTAVOVÁNÍ VLASTNÍCH KANDIDÁTEK! Že tomu musí být na úkor dosud ústavou a zákony zaručených mocenských privilegií politických stran, KSČM nevyjímaje, je nad slunce jasné. Jedině tímto postupem si KSČM může znovu získat ztracenou důvěru pracujících a jedině tímto způsobem si může udržet svůj vysoký morální kredit i žádoucí politický vliv po kterýchkoliv volbách! Jedině tak může sebe samu i práva občanů prosadit proti dosavadní dominanci politických stran, sloužících bezvýhradně kapitálu.

Je hrubý omyl čekat, že nespokojený občan dá hlas výhradně kandidátům KSČM, protože lepší stranickou kandidátku nebude mít po ruce! To by mohlo být až tehdy, až by bylo občanovi tak špatně, že by nakonec přece jen nemusel dát přednost KSČM, ale na základě své neuvědomělosti, pravcové zaslepenosti nebo výhrad k období tzv. reálného socialismu „rádoby silné ruce pořádku“ (neofašismu či vojenské diktatuře). Je naopak oprávněné očekávat, že dá hlas nejenom těm lidem, které bude znát jmény z dlouhodobého uličního a

občanského boje proti pravicové vládě, ale pochopitelně i komunistům, kteří se nezištně postavili za probíjení jeho politických, ekonomických a sociálních možností a práv – těch práv, které by volbou jiných stran zcela jistě nezískal! Pařížští pracující se svými kandidáty potíže neměli! Příliš dlouho je totiž znali z bojů proti monarchii i kapitalistům a neopustili je ani v okamžicích nejtragičtějších. Jak uvedl Lenin, „jedině dělníci zůstali věrni Komuně až do konce.“

Poučení PÁTÉ:

I v tak krátké době, kterou Pařížská komuna měla ke svému životu, dokázala pařížským pracujícím zpřístupnit výrobní prostředky lépe, než se to kdy povedlo za tzv. reálného socialismu. Nebylo to jejich zestátněním, ale ZESPOLEČENŠTĚNÍM. V luvreských zbrojárnách byla zavedena SAMOSPRÁVA ZAMĚSTNANCŮ. Statut samosprávy vypracovali sami dělníci a se 150 podpisy ji předložili Komuně. Dne 3. května 1871 byl Statut schválen. Obdobně byla zřízena samospráva v Národní tiskárně a na poště. Podle svědků pošta v Paříži nikdy tak dobře nefungovala jako poté, a to i přesto, že musela doplnit své řady nábořem mezi „nevzdělanými“ dělníky. Továrny a dílny, které opustili nebo zavřeli jejich majitelé, byly Komunou předány již existujícím DÉLNICKÝM DRUŽSTVŮM, s nimiž Komuna uzavírala smlouvy na dodávku prací a výrobků pro Komunu a Paříž potřebných. Za Komuny existovalo v Paříži 34 syndikátů, 43 dělnických výrobních družstev a 7 družstev zásobovacích. Zároveň bylo založeno i několik výrobních družstev. A opět: výroba i správa města byly uvedeny do takového pořádku jako nikdy předtím, což museli připustit i zarytí nepřátelé Komuny.

Jistěže pozdější zestátnění průmyslu prosazené Leninem (které např. Fidel Castro nazval „důmyslnou věcí“ jakožto možností jak „vybudovat kapitalismus pod diktaturou proletariátu“) mělo své opodstatnění nejen po čas ekonomické zaoštalosti Ruska, ale mohlo mít takové opodstatnění ještě do vybudování MTZ socialismu. Postupně však odcizilo dělníka výrobním prostředkům natolik, že o ně ztratil zájem a svým odporem proti KSČ v listopadu 1989 a následnou netečností proti jejich privatizaci je ponechal kapitalistům (mnohdy bývalým držitelům členského průkazu KSČ). Úžasný, smutný, ale logický paradox (který se ale dal očekávat). A tak to, co se za tzv. reálného socialismu projevilo jako prostředek postupného odcizování pracujících od výrobních prostředků, za renovovaného kapitalismu přerostlo opět v prostředek jejich přímého ekonomického a sociálního vykořisťování. Proto je dnes na místě volat nejen po politické, ale i po EKONOMICKÉ DEMOKRACII, tedy po rovném přístupu pracujících k vlastnictví a využívání výrobních prostředků! V praxi KSČM i mezinárodního komunistického hnutí to ovšem znamená nežádat jen odstranění nezaměstnanosti a dosažení spravedlivých mezd, ale PŘEDEVŠÍM dosažení STEJNÉHO (tj. ROVNÉHO) přístupu všech pracujících (tedy všech zaměstnanců) k vlastnictví a k jeho využívání, a tak i k výsledkům vlastní práce a nadpráce!

Žádat ekonomickou demokracii znamená žádat pro pracující stejný podíl ze zisku firem i rozpočtu všech organizací, v nichž pracují, přičemž toho nelze dosáhnout bez ustavování SAMOSPRÁV ZAMĚSTNANCŮ ve firmách a organizacích, v nichž pracují, neboť společný rámcový podíl na rozhodování i na zisku na těchto pracovištích si nelze představit i bez společné rámcové spoluodpovědnosti, tedy ani bez pro pracující velmi důležitého SPOLUROZHODOVÁNÍ o osudu svěřených prostředků!

Z čeho pramení toto zdánlivě „nové“ právo občanů spolurozhodovat o ekonomice, výsledcích vlastní práce a vlastnictví výrobních prostředků?

Za prvé z uskutečněné a dále šířené zlodějny, spočívající v tom, že vyvlastňovatelé se lacino zmocnili prostředků státu a tím i všech občanů a dál prostřednictvím těchto vyvlastněných (privatizovaných) prostředků neodůvodněně vyvlastňují práci svých zaměstnanců (tedy neplatí jim za část práce pro ně odváděné, jejíž výsledky si sami přivlastňují k osobnímu obohacení).

Za druhé z poznání, že bez demokracie ekonomické nemůže být ani demokracie politické – a bez demokracie politické nemůže být demokracie ekonomické (a tím pochopitelně i likvidace nezaměstnanosti a dosažení slušných příjmů a sociální spravedlnosti). I to je velký odkaz Pařížské komuny, který nebyl dosud naplněn.

Škoda, že poučení z Pařížské komuny byla překryta a přebita poněkud modifikovanými poučeními z VŘSR a sovětského Ruska – a tak i ke škodě věci zapomenuta. Škoda, že až teprve nyní, 141 let od Pařížské komuny, je to více než zřejmé. Nebo snad ještě není? Vždyť také vzájemná propojenost a podmíněnost dosažení pěti výše uvedených požadavků je zřejmá – tak jako je zřejmá i jako velká výzva levici do budoucnosti. Tzv. reálný socialismus je sice za námi, ale samosprávný socialismus je před námi! A tím nadále i komunismus jako ideál beztržní společnosti. A tudíž – do důsledků vzato – i ideál náležitě technicky i morálně vyspělé vesmírné společnosti. Ale zpět k dnešku: především si uvědomme, že to, co se ještě dnes může jevit jako příliš radikální, může se už v nepříliš vzdálené budoucnosti stát zcela nezbytným rámcem zcela oprávněných všelidových (tedy občanských) snah a požadavků. Nejen ku prospěchu naší ideologie, ale především ku prospěchu a realizované jen a pouze ze svobodné vůle občanů – pochopitelně zejména těch, pro které bylo, je či teprve bude zaměstnání jediným zdrojem jejich životních příjmů. A těch je drtivá většina.

Vážené soudružky a vážení soudruzi! Na prostou otázku, zda být komunisty či komunardy tedy existuje stejně prostá a zároveň jednoznačná odpověď: BÝT KOMUNARDY, A TAK BÝT SKUTEČNÝMI KOMUNISTY.

S přáním vašeho správného rozhodování o naší společné budoucnosti.

Jindřich Fajt

Stížnost Radě ČT na porušení zákona o České televizi v pořadu "168 hodin"

Podávám stížnost Radě ČT na porušení zákona o České televizi (zák. č. 483/1991 Sb. o České televizi v pozdějším znění) a porušení Kodexu ČT.

Celá má stížnost se týká reportáže "Komunisté na vzestupu" o vzrůstající podpoře KSČM ve vysílání programu "168 hodin" na programu ČT1 dne 6.5.2012 od 21:25 hod.

1) Česká televize (dále jen ČT) porušila § 2 odst. 1 výše uvedeného zákona, který stanovuje povinnost České televize "...naplňovat demokratické, sociální a kulturní potřeby společnosti a zachovávat mediální pluralitu."

Pluralita nebyla zachována, neboť všichni zúčastnění vystupující osoby v pořadu se vyjadřovali negativně jak o KSČM, tak i o ČSSD v souvislosti s případnou vládou levice.

2) ČT porušila § 2 odst. 2 bod a) výše uvedeného zákona, který stanovuje za hlavní úkol ČT poskytování objektivních,

ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů.

Reportáž nebyla ani objektivní, ani vyvážená. Kritika KSČM stavěla na kritice předlistopadového protosocialistického režimu. A to na základě výpovědí herců ze seriálů Zdivočelá země a Vyprávěj. To, že seriály jsou natočeny stejně tendenčně a účelově, jako za bývalého režimu např. Rodáci nebo Gottwald, je jednoznačné. A stavět své názory na těchto seriálech je stejně zmatené a velmi subjektivní (tedy neobjektivní ve smyslu zákona o ČT), jako by případný oponent vysvětloval svůj názor z pozic, řekněme, seriálu Rodáci. Objektivnost, vyváženost a všestrannost nebyla dodržena, neboť ve zmiňovaném pořadu nebyl poskytnut prostor pro případnou argumentaci druhé straně, tedy zastáncům, členům nebo voličům KSČM.

3) ČT porušila § 2 odst. 2 bod c) výše uvedeného zákona, který stanovuje za hlavní úkol ČT vytváření a šíření programů a poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti.

Reportáž vyzněla celkově silně antilevicově, jako by byla součástí předvolební kampaně politických stran na pravé části spektra. Nebyla jediná zmínka o sociální nesvobodě v dnešním systému, zato se zmiňovala politická nesvoboda toho minulého. Nebyly zmíněny sociální jistoty předlistopadového režimu a ani jeden bod z programu současné KSČM, zato zazněly zmínky o černém socialistickém trhu a opět o politické nesvobodě a 50. letech (seriál Zdivočelá země).

4) ČT porušila Kodex ČT, bod 1.7., kdy reportáž vyvolávala v divákovi pocit úzkosti a strachu z návratu 50. let se vším negativním, co tato doba obnášela (záběry ze seriálu Zdivočelá země).

5) ČT porušila Kodex ČT, bod 5.14., kdy redaktoři celého zmíněného pořadu "Komunisté na vzestupu" si nepočínali tak, aby divák nemohl rozpoznat, jaký mají na věc, o níž informují názor.

Celá zmíněná reportáž "Komunisté na vzestupu" působila jako vypuštěná z ideologické konference ODS.

Ve smyslu znění výše uvedeného zákona pokládám celou reportáž za silně tendenční, neobjektivní, nepluralitní, nevyváženou a neodrážející rozmanitost názorů a politických směrů a tím porušující zákon o České televizi č. 483/1991 Sb. a částečně i Kodex ČT.

Jako koncesionář žádám Radu ČT o vyjádření k mé stížnosti.

Děkuji.

S pozdravem

Bc. Václav Špíral, Kakejcov 22, 338 43 Mirošov

Citujeme

„Konec svobody! Stávkovat už nebude moct každý

Autor: Šil, EuroZpravy.cz, mediafax

Konec svobody! Stávkovat už nebude moct každý

Praha - Oznámení data konání stávky, předložení jmenného seznamu stávkujících a omezení právo na stávku pro některé profese jsou novinky, s nimiž počítá věcný záměr zákona o stávce a výluce. Předlohu vypracovalo ministerstvo ministra práce a sociálních věcí, odbory jsou proti takovému úpravě.

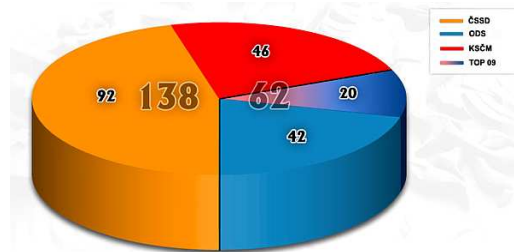
<http://domaci.eurozpravy.cz/politika/48922-konec-svobody-stavkovat-uz-nebude-moct-kazdy/>

A potom, že v Česku není totalita!

Poslední průzkum veřejného mínění

Bude levicová Evropa a levicové Česko?

Již po třetí v posledních průzkumech veřejného mínění se pravicové vládní strany ocitají na dně.

PŘEDPOKLÁDANÝ ZISK MANDÁTŮ V DUBNU 2012 PODLE STEM

Exkluzivní internetový on/off-line průzkum společnosti SANEP, který byl proveden ve dnech 24. – 27. dubna 2012

napovídá, že téměř dvě pětiny obyvatel České republiky považují případnou účast komunistů ve vládě za větší přínos pro ČR, než jakou představuje stávající vláda premiéra Petra Nečase. Tento názor pak sdílí i více jak osmdesát procent voličů ČSSD. V případě konání předčasných voleb a případného úspěchu nynějších levicových parlamentních stran by pak variantu vlády, na níž by se komunisté přímo podíleli, preferovala více jak čtvrtina domácí veřejnosti, ale i téměř šedesát procent voličů ČSSD. Vládu ČSSD s tzv. tichou podporou KSČM by případně podporovalo deset procent domácí populace...

Podle dalšího průzkumu veřejného mínění, provedeného společností STEM a uveřejněného 5.9.2012, by se do parlamentu dostaly jen čtyři politické strany, přičemž levice by získala silnou ústavní většinu. ČSSD by ve Sněmovně obsadila 92 křesel (26,1% lidí), KSČM 46 (14%), ODS 42 (11,9%) a TOP 09 20 křesel (jen 6,8%). Levice by měla 138 poslanců. Žádná jiná strana by se podle tohoto průzkumu do Sněmovny nedostala.

Do voleb však je pravděpodobně daleko, protože se laciné pravici nabízí vládnutí a tím i rozkrádání státního a národního majetku na téměř další dva roky. Nedojde-li k těžkému politickému zemětřesení, nedělejme si žádné iluze, že se zbavíme nynějších „koželuů“, vydělávajících naše kůže.